

Чым здзівіць
«Славянскі
базар»
сёлета

СТАР. 3

Сакрэты
прамога
эфіру

СТАР. 5

Праграма
тэлебачання
на тыдзень

20 КАНАЛАЎ

ЦЫТАТА
ДНЯ

Уладзімір КРАЎЦОЎ,
старшыня Гродзенскага
аблвыканкама:

«Абаронцы Айчыны —
гэта не толькі салдаты,
афіцэры, генералы,
якія далі прысягу. Абарона
сваёй Радзімы — гэта стан
душы, любоў да роднай
зямлі, гэта тое, што
выхоўваецца з дзяцінства
ў сям'і, у школе. Традыцыі
патрыятызму моцныя
ў Гродзенскім рэгіёне.
Самае галоўнае,
каб над намі заўсёды
было мірнае неба».

Курсы замежных валют,
устаноўленыя НБ РБ з 24.02.2017 г.

Долар ЗША		1,8754 ▲
Еўра		1,9782 ▲
Рас. руб.		0,0324 ▼
Укр. грыўня		0,0697 ▲

Выдаецца
з 9 жніўня 1917 г.

24

ЛЮТАГА 2017 г.

ПЯТНІЦА

№ 38 (28402)

ЗВЯЗДА

Родная газета на роднай мове

Б Е Л А Р У С К А Я Г А З Е Т А

Шэдэўр з маслабойкі

Фота БЕЛТА

А як інакш назваць гэты пачастунак? У Глыбоцкім раёне менавіта такі вось адмыслова выраблены з масла баранчык упрыгожваў стол на вялікія свята. «Масляны баран» славуты на ўсю краіну — ён прызнаны нематэрыяльнай культурнай спадчынай Беларусі і ўнесены ў Дзяржаўны спіс гісторыка-культурных каштоўнасцяў. На Глыбоччыне ўнікальная традыцыя прыгатавання гэткай прыгажосці і смакаты захавалася і жыве дагэтуль дзякуючы жыхарцы вёскі Мацюкова Марыі ХРОЛ, якая пераняла гэта ўменне ад маці і бабулі. З «сыравінай» у спадарыні Марыі праблем няма: трымае на ўласным падворку тры каровы, так што свежае масла заўжды ёсць.

■ Год навукі

СТВАРАЛЬНІКІ САРТОЎ З ЖОДЗІНА

Год навукі абячае быць плённым для Навукова-практычнага цэнтра НАН Беларусі па земляробстве. Яго супрацоўнікі займаюцца навуковым забеспячэннем айчынных вытворцаў аграрнай прадукцыі. А калі казаць дакладней, то гэта — стварэнне высокапрадукцыйных канкурэнтаздольных сартоў і гібрыдаў сельскагаспадарчых культур.

— Трэба мець на ўвазе, што землі беларускія па сваіх якасных характарыстыках, бадай, самыя бедныя ў Еўропе. Каб атрымаць адпаведны ўраджай у параўнанні з Польшчай, нашым земляробам трэба дадаткова панесці ў 1,25 раза больш выдаткаў, з Германіяй — 1,5, з Францыяй — 1,8. Таму нам трэба разлічваць на новыя высокаўраджайныя сарты, гаворыць генеральны дырэктар цэнтра доктар сельскагаспадарчых навук, прафесар, член-карэспандэнт НАН Беларусі Фёдар ПРЫВАЛАЎ.

Фёдар Іванавіч — удалы прыклад эфектыўнага спалучэння практыкі і навукі. Патомны хлебароб, доўгі час быў старшынёй адной з найлепшых гаспадарак у Мінскай вобласці. Потым яго вылучылі на пасаду старшыні Нясвіжскага райвыканкама. Ён паспяхова спалучаў работу, як кажуць, у полі з навуковымі даследаваннямі па актуальных праблемах аграрнага сектара. Цяпер у цэнтры поўнаасцю засяродзіўся на навуковых справах. Але не губляе кантактаў з земляробамі.

Гэты год абячае быць плённым для цэнтра яшчэ і з той важнай прычыны, што вынікі папярэдняй працы дазваляюць разлічваць на новыя дасягненні ў селекцыйнай справе. Для вучоных гэта сур'ёзная нагода асэнсаваць пройдзены шлях, зрабіць высновы на будучыню. Усяго два леташнія факты: 15 сартоў цэнтра занесена ў дзяржаўны рэестр, выдадзена 13 патэнтаў на вынаходкі. Рэалізацыя плана па правядзенні Года навукі будзе спрыяць развіццю навуковай школы цэнтра. Умацоўваецца яго матэрыяльна-тэхнічная база для правядзення даследаванняў на сучасным узроўні.

СТАР. 4

■ Сацыяльны клопат

БЕЗ ПЕРАШКОД

Даступнае асяроддзе, якасная адукацыя, магчымасць працаўладкавання, сацыяльныя менеджары для рэабілітацыі...
У чым маюць патрэбу людзі з інваліднасцю?

У студзені гэтага года праходзіла грамадскае абмеркаванне праекта Нацыянальнага плана дзеянняў па рэалізацыі Канвенцыі ААН аб правах інвалідаў. У далейшым, пасля дапрацоўкі, дакумент будзе накіраваны ва ўрад. «Звязда» таксама выслухала меркаванні зацікаўленых бакоў па гэтым пытанні.

Фота БЕЛТА

Намеснік міністра працы і сацыяльнай абароны Аляксандр РУМАК: — Чалавек з інваліднасцю павінен мець магчымасць атрымліваць усе паслугі, якія атрымліваюць іншыя члены грамадства. Даступнае асяроддзе будзе развівацца комплексна. Гэта значыць, што чалавек з інваліднасцю не толькі павінен мець магчымасць выйсці на вуліцу — трэба, каб не было перашкод на ўсім яго шляху. Прычым гэта даступнае асяроддзе павінна быць забяспечана для людзей з інваліднасцю розных катэгорый — інвалідаў-калясчнікаў, невідущых, людзей са слабым слыхам...

Не менш важна забяспечыць аказанне якасных паслуг на аб'ектах сацыяльнай інфраструктуры. Пагадзіцеся, дабрацца да аб'екта — палова справы, трэба яшчэ атрымаць тую паслугу, дзеля якой і ствараецца даступнае для інваліда асяроддзе. Таму варта распрацаваць механізм аказання сітуацыйнай дапамогі ў пераадоленні бар'ераў, якія замінаюць атрыманню інвалідамі паслуг нароўні з іншымі грамадзянамі, а таксама індывідуальных мер падтрымкі і суправаджэння ў канкрэтных сітуацыях у паўсядзённым жыцці. На маю думку, паслугі павінны быць максімальна адаптаваны да асаблівых патрэб інвалідаў.

СТАР. 2

ISSN 1990 - 763X

9 771990 763008

Мар'яна МУРАНКОВА:

«За час праграмы ў прамым эфіры худзееш на кілаграм»

Прамы эфір хавае для тэлеведучых шмат сюрпрызаў: можна забыцца імя героя, не ўкласціся ў час ды і ўвогуле адхіліцца ад сцэнарыя, напісанага рэдактарамі. Пра ўсе плюсы і мінусы работы «не пад лінеечку» і без чарнавіка выдатна ведае наша сённяшняя суразмоўца. Тэлеведучая Мар'яна Муранкова добра вядомая гледачам маладзёжнай праграмы «Пін Код», якая з аўторка па пятніцу выходзіць на канале «Беларусь 2». Мы гутарым пра сакрэты прафесіі, важнасць быць сабой і вучыцца ў аўтарытэтаў.

— Мар'яна, як пачынаўся твой прафесійны шлях на тэлебачанні? Ты з дзяцінства марыла быць вядучай?

— Я не выпадковы чалавек у прафесіі тэлеведучай. Працаваць на тэлебачанні хацела з дзяцінства, але гэта не было вялікай марай і памкненнем. Скончыла філалагічны факультэт БДУ па спецыяльнасці «руская філалогія», і ўжо ў студэнцкія гады даведлася, што магу досыць добра пісаць. Калі пачалі працаваць над курсавымі работамі, мне не хацелася сядзець у бібліятэках, і я пісала нешта ад сябе (смяецца). Студэнткай 5 курса я прыйшла на адзін з кабельных каналаў проста паспрабаваць, як гэта — здымаць сюжэты, навіны. Потым працавала ў сталічным часопісе «Праменад», які выходзіў у фармаце гіда па культурнай сталіцы. Я зразумела, што раскажаш пра культуру — гэта і ёсць маё жыццё, але ў нейкі момант работы ў часопісе стала мала, і я прыйшла на тэлебачанне. Спачатку разам з Алінай Краўцовай рабіла праграму «Культурныя людзі» — напэўна, адзіную, якую я глядзела штовыхадных яшчэ з дзяцінства. Мне пашчасціла быць у камандзе з Алінай, менавіта яна расказала, як трэба працаваць. Спецыялізуюся на культуры, не раблю навіны і не працую карэспандэнтам. Таму, распавядаючы пра падзеі, усё прапускаю праз сябе, праз душу. Вось ужо 5 гадоў я на тэлебачанні, імкнуся зрабіць нешта прыгожае і цікавае. Калі ў мяне гэта атрымліваецца, то добра.

«Тысяча гадзін практыкаванняў над дыкцыяй нічога не варта без харызмы. Тысяча прачытаных кніг губляюць каштоўнасць, калі не зробіш так, каб слухалі толькі цябе».

— Сама глядзіш тэлевізар? Праца каго з калег найбольш падабаецца, захапляе?

— Люблю палітычныя праграмы, навіны, з задавальненнем гляджу рэпартажы пра ўсё, што тычыцца журналістыкі, грамадскага жыцця. Мне вельмі падабаецца, як працуе Уладзімір Познер, люблю шоу Опры Уінфры, якое цягам некалькіх дзесяцігоддзяў выходзіла на тэлебачанні і з'яўляецца для мяне ідэалам. З беларускіх тэлеведучых уражае Святлана Бароўская, можна вучыцца кожны дзень, проста яе слухаюць. Мне пашчасціла з ёй працаваць у праграме «Добрай раніцы, Беларусь!», тут я рэдактар і пішу сцэнарыі для Святланы. Гэта вельмі добры вопыт.

— Ты вядучая маладзёжнай праграмы «Пін Код». Гэта накла-

дае адбітак на паводзіны ў эфіры і на спецыфіку работы?

— Працуючы ў маладзёжнай праграме, ты разумееш, што з'яўляешся прыкладам. Варта сябе так паводзіць, нешта такое рабіць, каб чаму-небудзь навучыць падлеткаў, перадаць свой вопыт. Нават адзенне для эфіраў падбіраю адпаведнае. Праграма «Пін Код» выходзіць у прамым эфіры, гэта таксама накладвае адбітак на работу. Час абмежаваны, у навушніку галасы рэжысёра, рэдактара, пры гэтым трэба завяршыць кожнае інтэрв'ю так, каб яно выглядала цэльна, прыгожа, не было абарваным. Мне падаецца, за праграму ў прамым эфіры худзееш на кілаграм.

— Чым яшчэ адметны прамы эфір?

— Гэта не работа па сцэнарыі, дзе ўсё загадзя прадумана, прапісана, а ты проста паўтараеш. Сцэнарыі для нас — толькі апора. Я так лічу. Але некаторыя вядучыя нават у прамым эфіры імкнуцца не адхіляцца ад плана, лічаць абавязковым прагаварыць усё, што напісаў рэдактар. Для мяне сцэнарыі — павадыр, за якім ідзеш, ты ад яго проста адштурхоўваешся, напэўнаеш сваім зместам. Я не люблю працаваць пад лінеечку.

— Свае праграмы пераглядаеш?

— Так, каб бачыць, як працуюць калегі, як я сама працую. Паўтара года таму, калі я толькі прыйшла на праект, пераглядала кожны свой эфір, каб даведацца пра памылкі. Я вельмі самакрытычная і заўсёды сама да сябе прыдзіраюся, бачу недахопы. Нават калі мне кажуць, што ўсё было выдатна. Заўсёды трэба вучыцца, развівацца. Таму мяне здзіўляюць людзі, якія выйшлі ў эфір некалькі разоў і лічаць сябе знаўцамі, дазваляюць сабе расслабіцца.

— А ці важна вучыцца ў калег, мець сярод іх сваіх настаўнікаў, дарадцаў?

— У мяне ёсць аўтарытэты ў прафесіі, нават сярод калег. Іх мала, але я лічу, што такія людзі павінны быць у кожнага, калі ён хоча нечага дасягнуць. Думаю, нельга навучыцца быць тэлеведучым. Як і ў кожнай прафесіі, можна набыць толькі пэўныя навыкі, уменні. Але ў цэлым ты або можаш працаваць, або не. Тысяча гадзін практыкаванняў над дыкцыяй нічога не варта без харызмы. Тысяча прачытаных кніг губляюць каштоўнасць, калі не зробіш так, каб слухалі толькі цябе. Таму трэба сябе напаўняць: чытаць больш кніг, глядзець больш добрых фільмаў, слухаць добрую музыку, камунікаваць з цікавымі, разумнымі людзьмі. Апошняе, напэўна, найважнейшае.

Фота Сяргея Нікановіча.

— Але на экране трэба быць прыгожай...

— Важны складнік поспеху ва ўсім — добры, пазітыўны настрой, усмешка. Стараюся перад эфірам вызваліцца ад усялякіх думак: што б ні адбывалася ў жыцці, варта працаваць тут і цяпер для гледача, забывацца на ўсе праблемы, што маеш. Я заўважыла, нават калі баліць галава ці страўнік, то калі ўключаецца камера, усё раптам праходзіць. Мне падаецца, галоўны сакрэт — у любові да сваёй прафесіі, таго, што ты робіш. Варта любіць не сябе ў кадры, а ўсё, што цябе акружае ў рабоце. Трэба больш аддаваць, сусвет пачуе і абавязкова аддзачыць добрым гледачом. Таксама важна быць сабой. Калі маеш сваю «фішку», харызму, ты ні на каго не падобны, не стараешся за некім паўтарыць і ідзеш сваім шляхам, то раней ці пазней чагосьці дасягнеш. Хай і не адразу.

— Можаш прыгадаць смешныя выпадкі, што здараліся падчас эфіраў?

— Ды яны ўвесь час адбываюцца! Часцей за ўсё звязаныя з тым, што мы з калегамі часам забываем тэкст. Калі вы бачыце, што вядучыя раз-пораз перакідаюць «павады» гутаркі паміж сабой, значыць нехта з іх забыўся. Аднойчы я забылася, як завуць гасця. А Віталік Карпанаў, мой калега, неяк забыўся, як правільна па-англійску гучыць назва гурта. Таму кожны раз падводзіў рэплікі так, што яго называла я. Вядучы — прафесія, дзе многае ад цябе не залежыць. Глядач бачыць, як ты загрыміраваны, якая ў цябе прычоска, як ты апрануты, што кажаш. Усе думаюць, што гэта і ёсць ты. Але ж насамрэч усё залежыць ад добрага грымёра, стыліста, рэдактара, рэжысёра, правільна па-стаўленага святла.

— Камфортна адчуваеш сябе ў калектыве?

— Мне вельмі падабаецца калектыў Белтэлерадыёкампаніі. Люблю сваіх калег. Уяўляеш, усе працуюць у прамым эфіры, усе на стрэсе, на нервах, але ў той жа час умеюць захоўваць спакой, усміхацца. Мы

многа ўсміхаемся, жартуем, сябруем, падтрымліваем адно аднаго, дапамагаем. Ніхто не цягне коўдру на сябе, а гэта вельмі важна.

— У журналістаў ёсць адна адметнасць: нам вельмі складана «адключыцца» ад працы і сапраўды адпачываць.

— Так, гэта вельмі складана. Зранку прачынаюся і ліхаманкава ўспамінаю, што варта зрабіць у кожным з праектаў. Каб працаваць на тэлебачанні, трэба быць сапраўдным працаголікам. Не кожны зможа цалкам прысвяціць сябе прафесіі, на другім плане пакінуць асабістае жыццё. Таму і адпачываю я таксама ў працэсе работы. Мне для адпачынку шмат не трэба. Калі доўга адпачываю, пачынаю сумаваць.

— Ты ўжо адзначала, што маеш філалагічную адукацыю. Але каб быць вядучай, гэтага не зусім дастаткова. Можна, наведвала дыктарскія курсы?

— Я доўгі час прафесійна спявала, займалася акадэмічным, джазавым вакалам. Гэта ж таксама ўплывае і на дыкцыю, і на паводзіны. Гэта ж праца з дыяфрагмай, правільная пастаноўка голасу. Не было такога, што я рэзка стала тэлеведучай, да справы я ішла фактычна ўсё жыццё, з дзяцінства: хадзіла ў тэатральную студию, займалася музыкай, хадзіла ў мастацкую школу. Гэта ж таксама ўплывае: развівае густ, дапамагае будаваць сюжэт.

— Марыш стварыць свой аўтарскі праект? Якой тэме ён быў бы прысвечаны?

— Усё павінна адбывацца ў свой час. На тэлебачанні працую не так доўга, толькі 5 гадоў. У мяне няма любімых тэм, любая тэма любімая. Кожную праграму трэба рабіць якаснай, цікавай, усміхацца і несці добры настрой гледачам.

Марына ВЕСЯЛУХА.
vesialuha@zviazda.by

УП «Мінская волна»
220039, г. Мінск, ул. Чкалова, д. 5
Рекламная служба: (017) 228-13-44
e-mail: reklamamv@mail.ru
www.mvradio.by

радио

97,4 FM - Минск, Логойск, Смолевичи, Жодино
102,6 FM - Крупки
102,6 FM - Копыль, Столбцы, Несвиж, Клецк, Барановичи
104,2 FM - Борисов
104,8 FM - Солигорск, Слуцк, Любавь
105,3 FM - Старые Дороги
105,6 FM - Могилёво
102,4 FM - Мядель
105,5 FM - Березино, Червень
107,4 FM - Могилёво

Хорошее радио — для хороших людей!

УНП 690262864

■ Неасабісты суб'ектыў

КНІГІ, КАВА І ТОЕ, ШТО З ІХ ВЫНІКАЕ

Як сумясціць маркетынг і гасціннасць

УЧОРА ў сваім любімым і, здавалася, да дробязяў знаёмым Мінску выпадкова адкрыла надзвычай цікавае месца, куды цяпер буду не саромецца запрашаць гасцей «з далёкага і блізкага замежжа» і ўласна жыхароў сталіцы. У самым яе цэнтры з'явілася (прызнаюся шчыра: не ведаю, ці даўно) незвычайная кавярня. Дакладней, кавярня-кнігарня. Зусім не тыповая з'ява, прынамсі, для нашага неспакушанага падобнымі камерцыйна-творчымі эксперыментамі горада.

Ва ўтульным даволі прасторным памяшканні — нібы ў кватэры старога мінскага інтэлігента. Пацёртая канапа, некалькі ўтульных, таксама зусім не новых крэслаў на нізкіх ножках, усяго тры невялікія столікі, на адным з якіх прытулілася партатыўная пішучая машынка з запраўленым аркушам, у цэнтры стаіць піяніна, клавішы якога ад часу з белых сталі колеру слановай косці. На шырокім падаконні — радыёла, якую слухалі, пэўна, гадоў сорак таму, вінілавая кружэлкі. У кутку — сціплая барная стойка з кававым апаратам, зусім не заўважная, яна не дамінуе, як у астатніх кавярнях...

А ТУТ дамінуюць кнігі. Расстаўленыя на паліцах уздоўж сцен, яны робяць памяшканне яшчэ больш падобным на ўтульную старую кватэру. Кожнае выданне можна ўзяць у рукі, пагартачь, зацікавіўшыся, нават пачытаць, заказаўшы філіжанку духмянай кавы. Так, напэўна, і робяць аматары-заўсёднікі гэтага дзівоснага месца, а ў таго, хто трапляе сюды ўпершыню, проста вочы разбгаюцца. Тут вам і кнігі Караткевіча з 25-томніка, і ўсе кнігі Святланы Алексіевіч, і апошні раман Архана Памука, які абмяркоўваецца на форумах ва ўсім свеце, і «Руская канарэйка» Дзіны Рубінай, і «Зімняя дарога» Леаніда Юзэфовіча — за гэты дакументальны раман аўтар нядаўна атрымаў прэмію «Вялікая кніга». «Сабор Парыжскай Божай Маці» і «Майстар Маргарыта» — у падарункавым буйнафарматным варыянце, з яркімі ілюстрацыямі. Кніга-тэатр з сюррэалістычным сюжэтам, які распавядаюць аб'ёмныя карцінкі і подпісы да іх... Усе яны новыя, выдадзеныя летасе. Кожную кніжку можна тут жа і купіць, але не думаю, што ёсць шмат ахвотных гэта зрабіць. Не толькі з-за цэн, яны не большыя, чым у іншых кнігарнях. Сюды хочацца вярнуцца, каб, стаміўшыся ад тлуму за акном, утульна ўладкавацца на канапе і пагартачь упадабаныя старонкі.

ПРА ГЭТА мы і гаварылі з сяброўкай, калі, наталіўшы сваю цікаўнасць бібліяфілаў, прыселі нарэшце за столік і замовілі каву, якая, пададзеная ў асіметрычных гліняных кубках яўна аўтарскай работы, аказалася на дзіва моцнай і смачнай. У кавярні ціха гучаў блюз, з наведвальнікаў, акрамя нас, нікога не было. Мы гаварылі пра людзей, якія не чакаюць дапамогі, не скардзяцца на жыццё, а спрабуюць знайсці і заняць сваё месца ў горадзе, дзе маюць шчасце жыць. Пра выдатную бізнес-ідэю, якая, увасобленая ў жыццё, павінна даваць неблагі прыбытак. І пра тое, што яна пакуль, напэўна, такога прыбытку не дае, бо нават у першай палове дня ў цэнтры еўрапейскай сталіцы з двума мільёнамі жыхароў і сотнямі турыстаў тут павінна быць не два наведвальнікі, а дваццаць два. Ці хаця б дванаццаць.

Але іх няма, бо, акрамя ўдалай рэалізацыі ўдалай ідэі, павінна быць яшчэ і яе не менш удалая рэклама. (Як у музея ката, напрыклад, з ім ці не ўвесь Мінск сустракае ўсе сезоны года і святы — аб прымеркаваных да гэтага музейных імпрэзах выявы чатырохлапых «мімімі» паведамляюць з білбордаў у самых людных месцах.)

А пра кнігарню-кавярню мы пачулі выпадкова ад знаёмых. Сам бы век не здагадаўся, нават прайшоўшы пад вокнамі. Ні кідкай шыльды, ні паведамлення на бліжэйшай станцыі метро. Нават у інтэрнэце — усяго некалькі водгукў ды паведамленняў, што такое месца ў Мінску з'явілася. Зразумела, што кавярня задумвалася як своеасаблівы клуб бібліяфілаў і не разлічвалася на натоўп наведвальнікаў. Але ж і бібліяфілам ды іншым проста зацікаўленым асобам, якія элементарна хочуць выпіць кавы ў спакойнай, прыстойнай і рамантычнай атмасферы, не пашкодзіла б паведаміць аб тым, што такое месца ёсць зусім побач, а не спадзявацца на адно толькі «сарафаннае радыё».

ТЫМ БОЛЬШ у нашым горадзе, дзе і бібліяфілы, і зацікаўленыя, і нават авантурысты — у большасці сваёй зацяттыя дамаседы. З працы — дадому, і нікуды больш, хіба па дарозе заскочыць у краму. Раніцай з дому — на працу, вечарам — у адваротным напрамку. У тэатр, на выставу, у тую ж кавярню за вушы не выцягнеш. І справа тут зусім не ў грашах, як запярэчаць зараз некаторыя. Кубак кавы ў кавярні, якую так захоплена апісваю, каштуе тры рублі. Не так ужо і шмат, да таго ж ніхто не прымушае вас тую каву замаўляць, можна проста зайсці, пабыць у новай абстаўноўцы, пазнаёміцца з новымі людзьмі. Але навошта гэтыя клопаты, навошта напружвацца, навошта глядзець па баках, цікавячыся, што і дзе, калі можна па прамым маршруце — да кватэры, а там бухнуцца на канапу, набраць у талерку харчу і ўключыць тэлевізар...

Парадокс, але, трапляючы ў іншую краіну (ці нават проста ў іншы горад), мы нібы з ланцуга зрываемся. Цікавімся ўсім, заходзім усюды. Праз тыдзень афіцыянты ў кавярнях ужо ведаюць нас па імені і робяць зніжку, а мы самі гатовыя вадзіць экскурсіі па гістарычных мясцінах. Калі ж прыязджаюць госці да нас — ніякавеем, пытанне «што ў вас тут можна паглядзець?» прымушае надоўга задумацца, а «дзе тут можна ў цэнтры смачна перакусіць?» уводзіць гаспадароў у стан шокавага здранцвення.

І гэта пры тым, што ў нас усё ёсць — і славатая гасціннасць, якой, дзякуй богу, ніхто не адмяняў, і цікавыя месцы, куды прыемна і самому зайсці і прыезджага турыста прывесці. Толькі чамусьці нярэдка гэтыя складнікі існуюць у нас паралельна, толькі часам (дый тое выпадкова) судакранаюцца.

ЯК іх сумясціць у асобна ўзятым грамадстве? Можа, у якой разумнай кнізе і напісана, але мы пакуль яе не прачыталі.

Алена ЛЯЎКОВІЧ. alena@zviazda.by

СЁННЯ

Сонца

	Усход	Захад	Даўжыня дня
Мінск —	8.09	18.37	10.28
Віцебск —	8.01	18.24	10.23
Магілёў —	7.59	18.27	10.28
Гомель —	7.54	18.26	10.32
Гродна —	8.24	18.53	10.29
Брэст —	8.22	18.56	10.34

Месяц

Маладзёк 26 лютага.
Месяц у узор'і Вадалея.

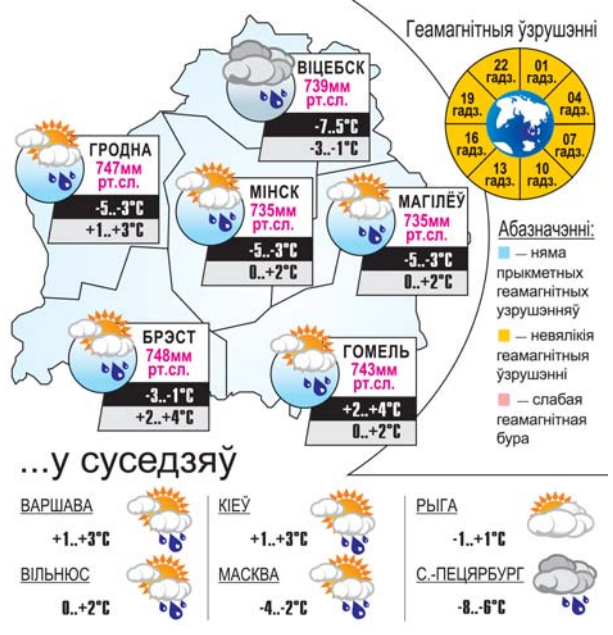
Імяніны

Пр. Фёдоры, Гаўрылы, Дзмітрыя, Уласа.
К. Люцыі, Богуша, Марка, Мацея, Сяргея.

Фота Анатоля КЛЕШЧУКА.

ЗАЎТРА

УСМІХНЕМСЯ

Хлопец і дзяўчына сварачца. Дзяўчына (пагрозліва):
— Я не твая жонка, каб ты мог мне забараняць нешта!
Хлопец:
— А будзеш ёю?
Дзяўчына (таксама пагрозліва):
— Буду.

— Доктар, я папраўлюся?
— Ды мне самому цікава...

Бабуля звяр'яцела, калі па тэлевізары казалі, што нельга верыць усяму таму, што гавораць па тэлевізары.

— Дарагі, што табе сёння прыгатаваць на вячэру?
— Вустрыц у нармандскім соусе.
— Ну, пельмені, дык пельмені.

Паважаныя вытворцы рафінаду, калі ласка, кладзіце ў пачак на адзін кубік цукру менш, а то трасцы яго адтуль выцягнеш!

Даты

Падзеі

Людзі

24 ЛЮТАГА

1595 год — нарадзіўся Мацей Казімір Сарбейскі, новаляцінскі паэт, тэолаг, тэарэтык літаратуры і школьнага тэатра, філосаф. Скончыў Віленскую езуіцкую акадэмію, удаканаліў свае веды ў Германіі і Італіі. Большую частку жыцця правёў у Беларусі і Літве. Выкладаў у Полацкім і Нясвіжскім езуіцкіх калегіумах, у Віленскай езуіцкай акадэміі. З 1635 года — прапаведнік пры двары караля Рэчы Паспалітай Уладзіслава IV. Аўтар зборнікаў «Тры кнігі лірычных вершаў», «Лясныя песні», трактатаў па рыторыцы, паэтыцы і антычнай міфалогіі. Развіваў ідэі гуманізму і мастацкай традыцыі эпохі Адраджэння, выступаў за свабоду мастацкай творчасці.

1839 год — адбыўся Полацкі царкоўны сабор, сход іерархаў уніяцкай царквы Беларусі і Украіны (у межах Расійскай імперыі), які прыняў рашэнне аб далучэнні яе да праваслаўнай царквы. Ініцыятарам склікання сабора стаў літоўскі епіскап Іосіф Сямашка, які ў 1827 годзе падаў імператару дакладную запіску з прапановай аб ліквідацыі Брэсцкай уніі 1596 года.

1892 год — нарадзіўся Канстанцін Аляксандравіч Федзін, савецкі пісьменнік, акадэмік АН СССР, Герой Сацыялістычнай Працы. Аўтар раманаў «Гарады і гады», «Браты», трылогіі «Першыя радасці», «Незвычайнае лета», «Касцёр», кніг «Пісьменнік, мастацтва, час», «Горкі сярод нас». Лаўрэат Дзяржаўнай прэміі СССР.

1899 год — нарадзіўся Міхаіл Міхайлавіч Громаў, савецкі военачальнік, генерал-палкоўнік авіяцыі, удзельнік вызвалення Бела-

русі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў у гады Вялікай Айчыннай вайны, Герой Савецкага Саюза (1934). Са снежня 1941 года — у дзеючай арміі: камандзір авіядывізіі, камандуючы ВПС Калінінскага фронту, камандуючы 3-й і 1-й паветранымі арміямі. Забяспечваў паветраную падтрымку і прыкрыццё савецкіх войск з паветра ў бітвах пад Масквой і Курскам, у аперацыях па вызваленні Беларусі. Памёр у 1985 годзе.

Было сказана

Алесь БАЧЫЛА, паэт:
«А найлепшая тая дарога,
Што вядзе на бацькоўскі парог».